

SBORNÍK

Je to už hodně dávno, kdy byla ve Frenštátě založena tkalcovská škola. Zasluhou obětavých radních byla pro ni v roce 1905 postavena nová školní budova. Jenže běžel čas a ubývalo žáků, proto byli přestěhováni do Frýdku-Místku a ve volné škole se objevila děvčata – tedy dívčí škola. Ještě mnohokrát se změnil název, škole přistavěli druhé patro, jihovýchodní křídlo, tělocvičnu, spojovací trakt a novou jídelnu.

Ted' jsme zde my. Propustili jsme uzdu fantazii a vymýšleli, jak vlastně tato škola vznikla. Vymýšleli jsme pohádky, báje, bajky, pověsti a přidali i jednu kramářskou píseň.

Takže – jak to bylo před sto lety?

Za devatero horami, devatero řekami leželo malinkaté město Frenštát. Tomuto malému městu dělaly ochránce tři hodné víly, které uměly čarovat. Jedno se jim ale nepodařilo vyčarovat – ony totiž chtěly mít ve městě TKALCOVSKOU ŠKOLU! Tu ovšem nemohly postavit bez souhlasu dvou místních starostů – tříhlavé saně a zlé ježibaby. Ty každého, kdo k nim přišel pro souhlas, buď snědli, sežehli nebo v něco začarovali. Ovšem čarovat

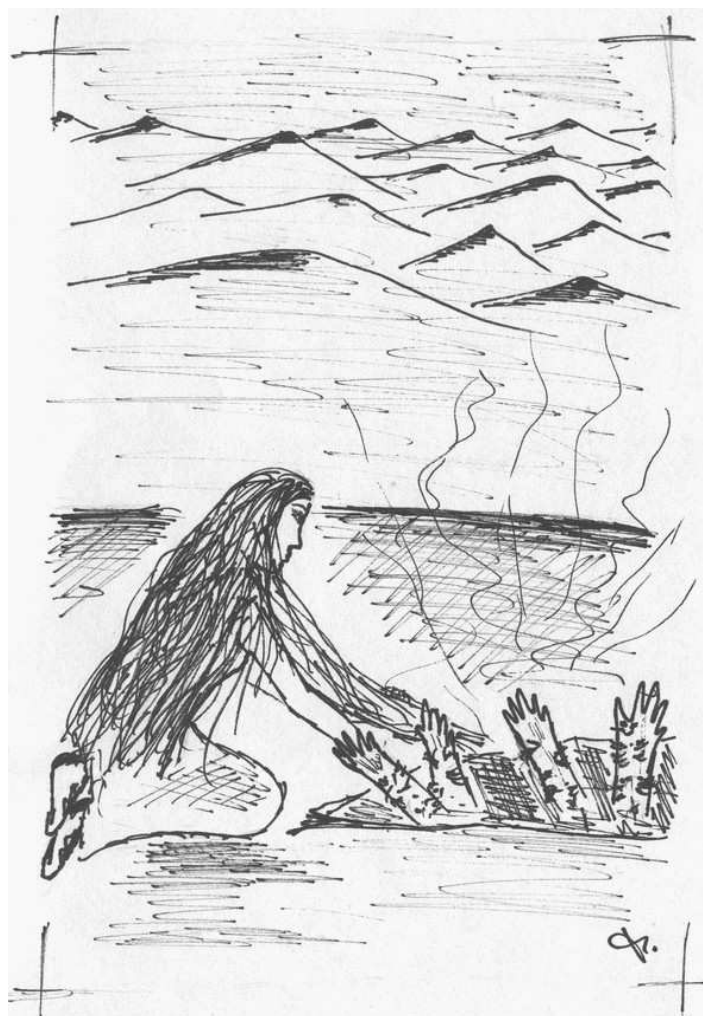

uměla jen ježibaba. Ta by ale také kouzlit neuměla, kdyby neměla svůj kouzelný mobil. Vždy na něj napsala své přání a v podobě SMS je odeslala.

Jednou se v městečku ale objevil statečný Vít. Všichni ho obdivovali pro jeho statečnost, a tak vily napadlo půjčit mu kouzelný foťák, kterým mohl ze zlé ježibaby a přímo drasticky zlé saně udělat hodnou babiznu a mírumilovného dráčka. Vít tedy souhlasil a šel na to. Jakmile došel k radnici, přihrnula se k němu saň a už už ho chtěla sežehnout ohněm. Ale Vít rychle vytáhl foťák a saň vyfotil. Čekal, co se stane. Saň si najednou sedla a začala se Vítovi rychle omlouvat za to, co udělala. Vít jí odpustil a hnal se za ježibabou. Zničil ji podobně jako saň. A jelikož už byli starostové hodní, ochotně dali souhlas. Škola se tedy postavila a po nějakém čase se ředitelem stal slavný Vít.

Zuzana Olbrechtová 9. D

Je to už dávno, co v malebném malém městečku žil chudý, ale velmi pracovitý hoch, který se zamiloval do dcery zdejšího starosty. Po krátké době se zamilovala i Eva do Matěje. Starostovi se ale jejich vztah vůbec nelíbil a tak jednou, když byl v ráži, proklet svou dceru a řekl, ať si ji vezmou všichni čerti. To se ale vyplnilo a pro Evu si skutečně přišel čert. Eva musela čertům pomáhat vařit, uklízet, ale nejtěžší bylo pro ni tkaní na tkalcovském stavu. Jelikož tkát vůbec neuměla, ani ji to nebavilo. Matěj myslel, že se bez Evy asi utrápí, a proto se vydal ji hledat. Jednoho dne Eva zjistila, že Lucifer používá takovou zvláštní hůlku, kterou vždy udělá tu věc nebo činnost, na kterou právě myslíme. Když měli čerti pohotovost na zemi, zapomněl

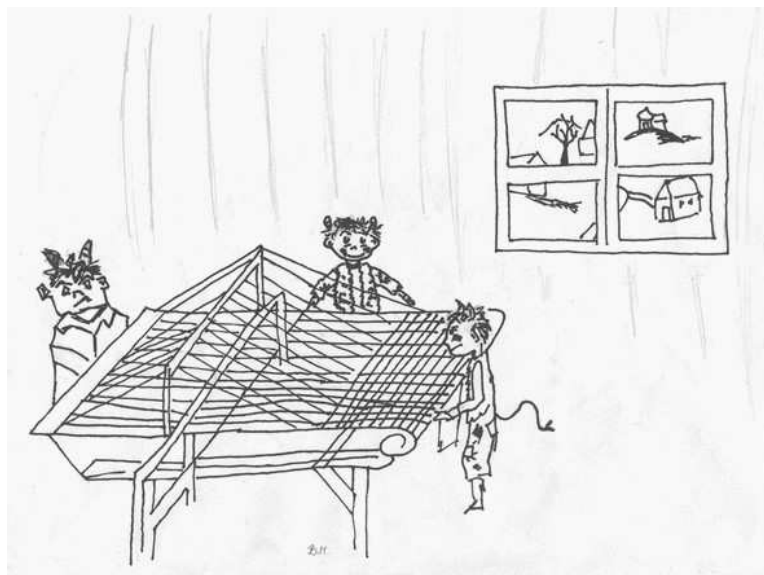

Lucifer v pekle svou hůlku, které se zmocnila Eva. Měla celé peklo ve své moci. Když to Lucifer zjistil, slíbil jí splnění tří přání, pokud ale nedá pokyn, aby peklo navždy zmizelo ze světa. Kdyby tento pokyn dala, byla by až do smrti nešťastná a nikdy by už neviděla svého Matěje. Eva proto odevzdala hůlku do rukou, do kterých patřila. Později přemýšlela nad třemi přáními. Vybrala si šťastný život se svým milým Matějem. Druhé přání bylo trochu zvláštní a to povolení ke stavbě tkalcovské školy. Evu totiž tkaní v pekle začalo bavit a chtěla se v tkaní zdokonalit. Třetí a poslední přání bylo takové, aby se všichni měli rádi tak moc, jako ona s Matějem a aby si už lidé nikdy nedělali naschvály. Všechna tři přání se jí splnila a po měsíci měla s Matějem pěknou velkou svatbu. Narodily se jim tři děti a všichni byli rádi, že to tak dopadlo. Od té doby tady stojí tato tkalcovská škola, do které už chodilo hodně dětí a ještě hodně dětí sem chodit bude.

Jana Boková 9. D

Bylo jedno malé městečko a v něm žila Jana, která měla za muže tkalce.

Doma ve světnici měli tkalcovský stav. Jelikož Jana byla velice líná, tkal na stavu pouze její muž. Byla navíc ještě lakomá, pyšná a všechny vydělané peníze schovávala jen pro sebe. Jednou v noci ji a jejího muže probudily strašidelné zvuky, které vycházely ze světnice. To se opakovalo týden noc co noc. Každý den to bylo horší a horší. Jana to už nevydržela a poslala muže, aby se šel podívat, co se tam děje. Jakmile vkročil do světničky, nevěřil svým očím, u tkalcovského stavu stáli tři čerti a tkali. Zeptal se jich, co tam dělají a proč. Čerti mu odpověděli, že mu chtějí pomoci. Muž ale

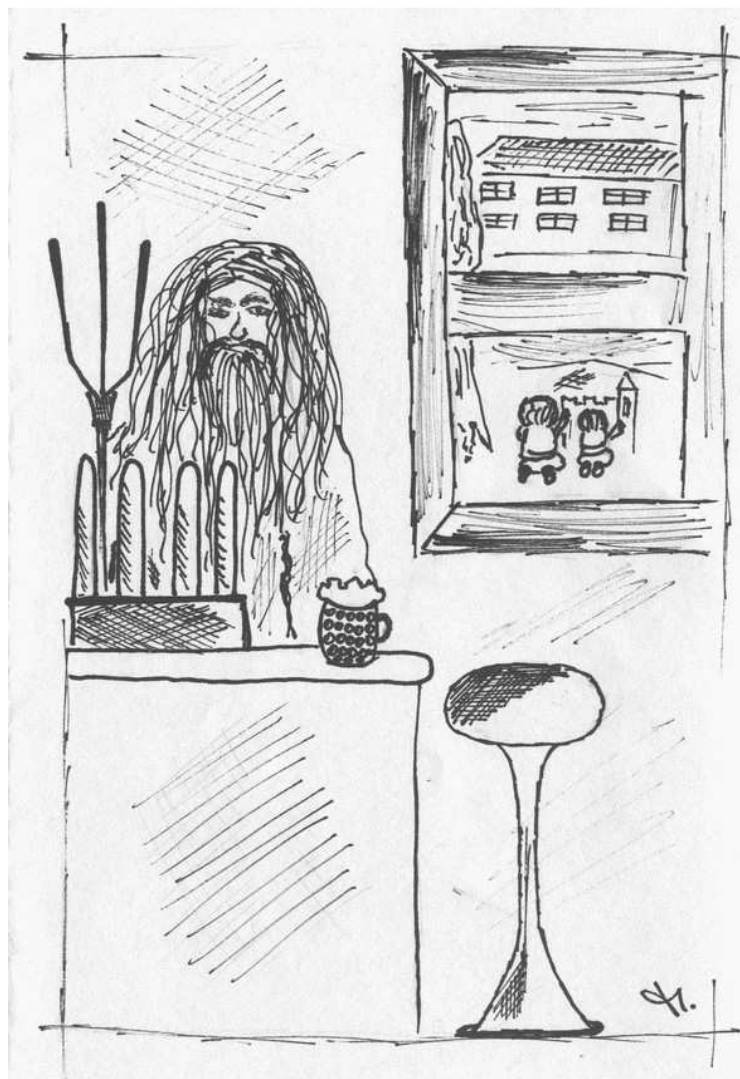
nechápvavě kroutil hlavou. Nevěděl s čím a jak mu chtějí pomoci. Po chvilce ticha se jich na to zeptal. Čerti mu řekli, že jediné trápení, které má, je jeho lakomá a zlá žena. To se mu ale zpočátku moc nelíbilo. Svou ženu měl rád, i když byla zlá a nenechala mu žádné peníze. Čerti mu také řekli, že ví, jaké má největší přání, že to se mu nevyplní, když bude žít se svou lakomou ženou Janou. Muž opět znovu nechápal, vtom do dveří vešla Jana. Čerti mávli kouzelnou hůlkou, Jana stačila jen zakřičet a zůstala po ní jen díra v podlaze. Čerti slíbili tkalci, že o Janu bude dobře postaráno a dali mu tolik peněz, že si mohl splnit své velké přání a postavit tu nejlepší tkalcovskou školu v celém okolí. Janě se mezitím žilo v pekle dobře a tkadlec učil tkalcovství na tkalcovské škole. A čerti? Ti se na něho ještě dlouho chodili dívat, jestli si vede ve škole dobře a někdy mu také pomohli.

Monika Drozdová 9. D

Bohyně Athéna byla chytrá žena, měla spoustu nápadů. Svolala radu frenštátských bohů, že chce založit budovu tkalcovství. Bůh WC se přihlásil a souhlasil s tím, že zbuduje záchody. Bůh Stavba zvolil místo a tvar budovy. Všichni další bohové pomohli svými prostředky a nápady.

Renata Černochová 9. C

Psal se rok 1904 a Zeus s Athénou sedící v nedalekém hostinci u Poseidona zapíjejí svoji žízeň a probírají lidské hříchy. Poseidon náhle přestal nalévat, že prý už zavírá a musí jít uklidnit moře. Tehdy se Zeus procházel po městě a viděl, jak dva kluci staví něco podivného. A najednou mu blýskl

v hlavě nápad, že vybuduje ve městě budovu, ve které se děti budou učit řemeslům a vzdělávat se den co den. Druhého dne Zeus s Poseidonem svolali všechny muže z okolí a pustili se do stavby jménem Škola.

Rostislav Petr 9. C

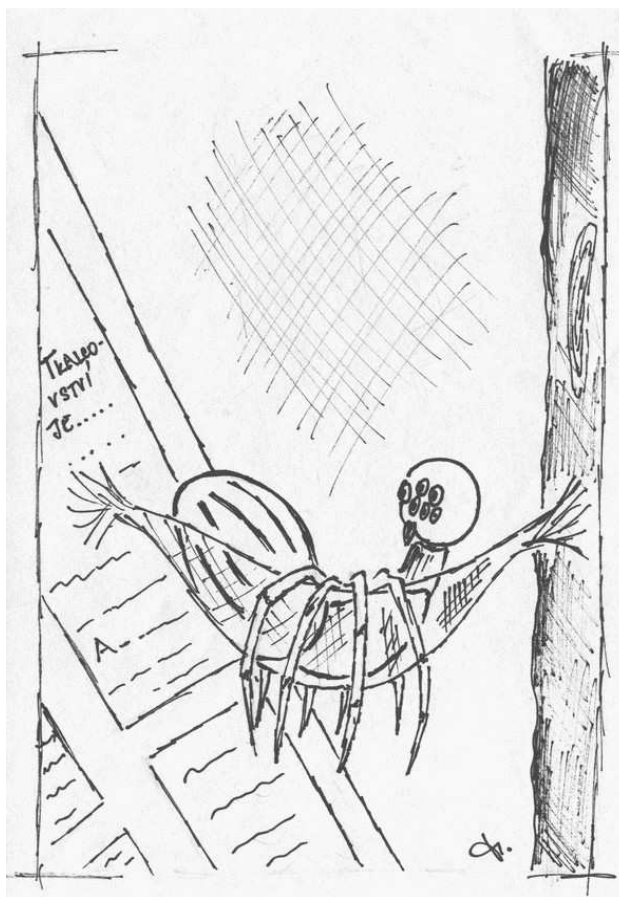
Roku 1904 se frenštátští radní rozhodli postavit školu. Neměli ale dostatečné prostředky, a tak se rozhodli požádat bohy. Hlavním argumentem bylo vychovat ze skoro zvířat rozumné lidi. Zeus proto svolal božskou radu. Bohové se ale nemohli dohodnout. Áres chtěl válečníky a ne učně. Héra se zase nechtěla postavit proti svému muži. I když bylo hodně bohů proti, Zeus rozhodl školu postavit. Jestli se provedl záměr radních, to posuďte sami. Taký totiž tuto školu navštěvujete.

Pavel Šimulák 9. C

Byla jednou jedna bohyně rozumu. Byla velmi nadaná, a proto ji napadlo založit budovu, kterou nazývala školou. Celé dny seděla u hospůdky na Javorníku, popíjela pivo a přemýšlela, jak by ostatní bohy přesvědčila, aby se škola začala stavět. Hned druhý den pozvala své kolegy a kolegyně a začali diskutovat. Nejprve na to nechtěli přistoupit, ale když do sebe hodili pátého panáka rumu, nálada se zvedla, přistoupilo se na její nápad a začalo se stavět.

Adéla Žáková 9. C

Byla postavena škola a v ní se jako první usídlili pavoučci, kteří rádi tkali své pavučiny a bydleli v nich. Jednoho dne se jeden pavouček nudil, protože svou pavučinu si už utkal. Říkal si, že si přečte knihy. Ve své knihovničce našel jednu o tkalcovství. Začala ho zajímat a celou ji přečetl. Napadlo ho,

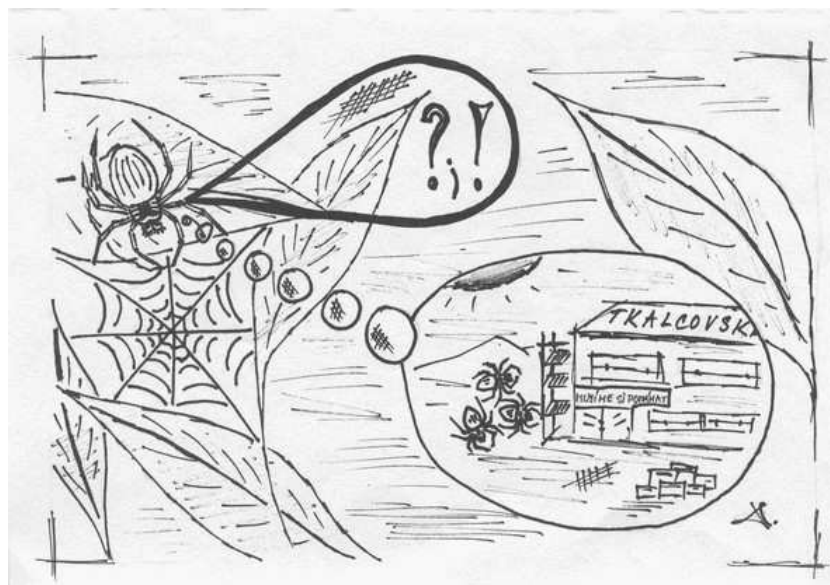
že by se tomuto tkalcovství mohli naučit i lidé a ne jenom pavouci. Hned to běžel říct svým kamarádům pavoukům a dali se do práce. Pracovali pilně a opravdu to bylo vidět. Celá jejich škola byla jako ze škatulky. Pavoučci si dali opravdu záležet. Po měsíci se do školy nastěhovali lidé a učily se i děti. Ohromně je to bavilo a říkali si, že když člověk něco neumí, tak by se to měl naučit, ať je vzdělaný jako pavouček, který si přečetl jednu knihu a byl z toho dobrý nápad. ŠKOLA TKALCOVSTVÍ.

Martina Tkáčová 8. D

Jednou byla taková zima, že se všechna zvířata sešla a začala jednat o vyřešení problémů se zimou. Had navrhl, aby všechna zvířata, která mají kožich, tento svlékla a založila se tak obrovská ohřívárna. Zvířata s kožichy s tím samozřejmě nesouhlasila a navrhla shromáždit všechny pavouky na jedno místo, kde by tkali látku a raci z nich stříhali oblečení. Tak se i stalo. Byla tak založena tkalcovská škola. Pavouci tkali nové obleky a všechna zvířata byla spokojena. Tak se naplnilo ono slavné - v jednotě je síla.

Miroslav Kantor 8. D

Jednou začal pavouk splétat pavučinu a dostal nápad – společně se svými kamarády postavit tkalcovskou školu. Museli se ale poradit, jak na to. zašli za králem zvířat – za lvem, jestli jim poradí, jak to mají udělat a jestli s tím bude vůbec souhlasit. Lev měl dobrou náladu a řekl, že se stavbou souhlasí a že jim dokonce i pomůže. A tak vznikla tkalcovna a zvířata nad vchod napsala: Musíme si pomáhat!

Lucie Petrová 8. D

V malém městě Frenštátě kdysi žil starý rychtář. Byl už starý a neměl žádné děti. celý život toužil mít syna, ale nestalo se tak. Měl ale mnoho přátel. jedním z nich byl Jan, který umřel a nechal ještě před svou smrtí poslat syna Josefa za rychtářem, aby se o Josefa postaral. Rychtář začal Josefa učit. Josef byl velice nadaný, rychtář měl peníze, a tak dal Josífka na učení. Josífek se vrátil jako velice učený a vážený člověk. Ale rychtář byl už velmi starý a na smrtelné posteli si přál, aby Josífek učil. Kdysi bylo zvykem přání umírajících plnit, a tak se Josef činil. Vzal všechny peníze, co měl po rychtáři, a nechal postavit školu. Našel i další učitele a sám začal učit. Později se musela škola pojmenovat. nebylo to dlouhé přemýšlení. Jelikož se rychtář jmenoval Jan Tyrš, nechal Josef pojmenovat ulici, ve které škola stála, jako Tyršovu. Od té doby se škole říká Tyršova. Škola byla vážená a velmi oblíbená, studovalo na ní velké množství žáků.

Dominika Vašendová 9. B

Kdysi dávno na této ulici a v tomto městě stála malá špinavá a bezvýznamná budova. Městská rada o ní dlouho jednala, co s ní a jak ji opravit, ale bezúspěšně. Pak jeden starý chudý člověk navrhl: „Proč by tohle nemohla být škola? Děti budou chytřejší a rozumnější.“ Návrh byl zamítnut. Lidé ale začali protestovat, a tak za pár let se začalo opravovat. Rok co rok se šetřilo a přistavovalo. A tak už to bude sto let od vzniku této budovy.

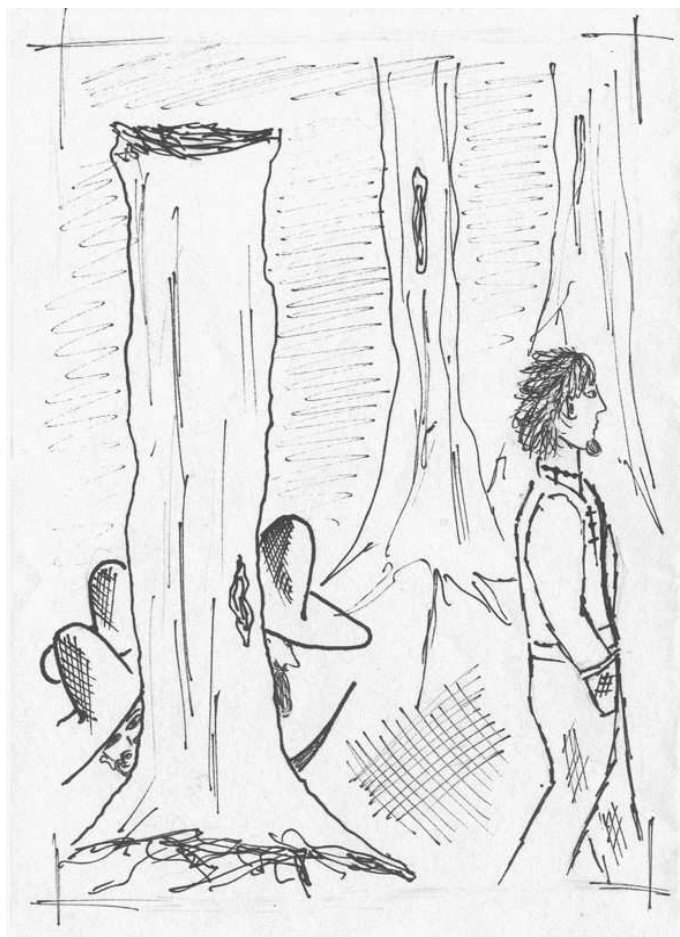
Michaela Koňarová 9. B

Kdysi dávno tady byla malá vesnička. V ní žili lidé, kteří se přátelili a navštěvovali po dlouhá léta. Nejmladší syn přišel za svým otcem kovářem a zeptal se ho, jestli může jít do světa. Tatínek kovář se zamyslel a přišel na to, že do světa nemůže, protože o něm neví skoro nic. Nejmladší syn byl zklamaný... Když to otec viděl, chtěl něco podniknout. Svolal všechny lidi z vesnice a podal návrh, že by mohli založit školu a složit se na ni. Lidé souhlasili s tím, aby jejich děti měly více vědomostí. Nakonec školu postavili a po několika letech se splnil sen kovářova syna. Od té doby tu škola stojí.

Monika Bernardová 9. B

Je tomu už 100 let, co byla tato škola založena. Váže se k tomu pověst, kterou vám teď povím...

Bylo nebylo, na území Frenštátu se potulovalo hodně zlodějů a loupežníků. jednoho dne se do Frenštátu dostal mladík a hodně se zlobil, že tak krásné

město chřadne. Obával se, aby se z malých dětí nestalo to, co z dospělých. Chtěl postavit velkou školu, aby děti byly chytré a vzdělané. Jenže zlodějům a loupežníkům se to nelíbilo a mladíka zabili. Na jeho počest na tomto místě postavili školu. Určitě by byl na svou myšlenku pyšný.

Radka Winterová 9. B

Kdysi dávno, bude tomu tak sto let, bylo na místě naší školy bůh ví co. Snad lesy, snad louky... A potom si někdo vzpomněl na slova Marie Terezie a zamyslel se nad tím, proč by i ve Frenštátě, přestože to není nijak velké město, nemohla být škola. Přes všechny formality a nesnáze se začalo stavět. Původně byla tahle budova maličkým domečkem, kde se učilo jenom pár lidí. Potom se stavělo dál a dál, až z toho vznikla hodně velká budova. Vystřídalo se tu hodně studentů i žáků a než naše škola vypadala tak, jako dnes, trvalo to nějaký čas.

Ivana Obšivačová 9. B

Jednomu učiteli, který bydlel ve Frenštátě, bylo líto, že tady není žádná škola. Rozhodl se, že by se tu mohla postavit dívčí škola, jelikož ve městě bylo hodně holek. Ve městě přispěli téměř všichni občané, švec daroval zadarmo pozemek, na kterém se měla škola stavět. Pan učitel, jakožto strůjce nápadu, musel zajít na úřad a požádat o schválení stavby školy. Škola měla do měsíce základy a do roka už byla postavena. Všichni lidé ve městě byli spokojeni, protože dívky nemusely jezdit do okolních měst.

Adam Plachký 9. B

Středověká kramářská píseň

Poslyšte, lidé prostí,
co se v onen čas stalo,
o neštěstí poslyšte,
co město Frenštát potrestalo.

Před sto lety sešlo se
pár zedníků s rozhodnutím
skvělou školu vystavět.
Za rok dílo dokončili,
všichni pak jedli, pili,
společně šťastni byli.

Ale co to, jaké to zklamání?
Zrada podlá se tu stala,
měšťany hned vytrestala,
kde jsou žáci k studování?

Pouhých dvacet se jich sešlo,
to pak bylo povyku,
děti se hned lekly křiku
a dvanáct jich zmizelo.

Zbylo jich jen osm,
ve škole se samy bály
a do Frýdku proto utekly.

Škola se vzpamatovala ze zrady,
přišly třídy plné dívek,
malé děti byly rády,
po 100 letech jsme tu my.

Adéla Žáková a Petra Manišová 9. C

Obrázky nakreslily: *Monika Bernardová*

Barbora Myslíkovjanová

Veronika Králová